Гула, гуркотіла, двигтіла епоха,
Жила в епосі тітка Мартоха...
Епоха петлі зривала з дверей,
Жив в епосі дядько Варфоломей...
Які ж хуртовини, хурделі, хуртечі
Впали на їхні розгупані плечі!
Вже десь аж на дні і не дивляться в очі
Мартошині трудодні, Варфоломеєві ночі.
Та внуків зростили. Вже правнуків ждуть.
Вже сонце холодне. Вже сиве, як ртуть.
Синиця на груди шибку взяла,
Допався і я до свойого села,
Усе розтрусив на великій дорозі,
Стою на святому на сивім порозі,
Хвилини завмерли. Стоять. Не течуть.
Старенькі сидять і кутю товчуть.
В куті на ряднині, де сохнуть поліна,
Старі возсідають в чотири коліна.
Дивлюсь — то не ступа, а гільза німецька,
А в гільзі — пшениченька наша незлецька,
А роки-мороки даються взнаки,
І пріють старі у чотири руки!
А роки-мороки у прірву летять,
А в міді горять щирозлота кутя,
А роки порвали вже тисячу шлей,
І гупає в гільзу дядько Варфоломей,
І гупає в гільзу тітка Мартоха,
І дзвонить та гільза, як ціла епоха.
Гула. Гуркотіла. Пропала як мить.
Стовклася у ступі. Лиш пам'ять дзвенить.